

Sygn. akt VI Ka 565/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Barbara Żukowska (spr.)

Sędziowie SO Tomasz Skowron SR del. do SO Paweł Wyrzykowski

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2013r.

sprawy **P. R.**

oskarżonego z art. 178a § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Kamiennej Górze

z dnia 9 września 2013 r. sygn. akt VIII K 506/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. R. w ten sposób, że:

- ustala, iż przypisany oskarżonemu w pkt 1 części dyspozytywnej czyn stanowi wykroczenie z art. 87 § 1a kw i na podstawie tego przepisu wymierza oskarżonemu karę grzywny w kwocie 500 (pięciuset) złotych,
- uchyla orzeczenia z pkt 2, 3 i 4 części dyspozytywnej wyroku,
- na podstawie art. 87 § 3 kw orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia rowerów na okres 1 (jednego) roku,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 565/13

UZASADNIENIE

P. R. oskarżony był o to, że dniu 3 lipca 2013 roku w J., województwo (...), po drodze publicznej kierował rowerem będąc w stanie nietrzeźwości potwierdzonym wynikiem badań na zawartość alkoholu w powietrzu wydychanym (I-0,85 mg/l, II-0,91mg/l), to jest o czyn z art. 178a § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział VIII Karny Zamiejscowy w Kamiennej Górze wyrokiem z dnia 9.IX.2013 r. (sygn. akt VI Ka 506/13):

1. P. R. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 178 § 2 k.k., i za to, na podstawie art. 178 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując

go jednocześnie do wykonywania w tym czasie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

2. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec P. R. zakaz prowadzenia rowerów, motorowerów i motocykli na okres 1 (jeden) rok;

3. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 5 i 8 k.k. zobowiązał P. R. do powstrzymania się od nadużywania alkoholu, oraz do zarejestrowania się w Powiatowym Urzędzie Pracy w charakterze bezrobotnego;

4. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł od P. R. na rzecz Funduszu (...) świadczenie pieniężne w kwocie 100 (stu) zł;

5. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił P. R. od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, i nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł prokurator zarzucając obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 36 § 2 kk poprzez jego błędne niezastosowanie jako podstawy prawnej zawartego w punkcie 3 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku orzeczenia o karze – obowiązkach probacyjnych orzeczonych wobec oskarżonego P. R., w sytuacji w której za przypisany temu oskarżonemu czyn zabroniony wymierzono mu karę ograniczenia wolności, co powoduje, iż podstawa prawna orzeczenia wobec niego probacyjnego zobowiązania do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i zarejestrowania się w Powiatowym Urzędzie Pracy w charakterze bezrobotnego wynikających z art. 72 § 1 pkt 5 i 8 kk winien być także przepis art. 36 § 2 kk zezwalający na stosowanie takich środków w sytuacji wymierzenia oskarżonemu wskazanej kary.

Stawiając powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze – VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z/s w Kamiennej Górze zapadłego wobec oskarżonego P. R. poprzez uzupełnienie w punkcie 3 jego części dyspozytywnej podstawy prawnej orzeczonych tam środków probacyjnych i wskazanie że stanowią ja art. 36 § 2 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt 5 i 8 kk i jednocześnie utrzymanie go w mocy w pozostałym jego zakresie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Słusznym jest twierdzenie zawarte w apelacji prokuratora, iż w realiach przedmiotowej sprawy w chwili orzekania w Sądzie Rejonowym orzeczenie w pkt 3 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku uzupełnione winno być przez powołanie przepisu art. 36 § 2 kk zezwalającego na stosowanie orzeczonych wobec oskarżonego środków probacyjnych, jednakże postanowieniem z dnia 13.IX.2013 r. Sąd Rejonowy sprostował oczywistą omyłkę pisarską w wyroku z dnia 9.IX.2013 r. w ten sposób, że powołał – jako właściwą – podstawę prawną orzeczenia zawartego w pkt 3 jego części dyspozytywnej przepisy art. „72 § 1 pkt 5 i 8 kk w zw. z art. 36 § 2 kk”.

Postanowienie to było prawomocne w chwili wniesienia apelacji przez Prokuratora.

W chwili orzekania w sądzie odwoławczym obowiązywał inny stan prawny niż w chwili orzekania w Sądzie I instancji: stosownie do ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw z dniem 9.XI.2013 r.) uchylony został przepis art. 178a § 2 kk (art. 12 pkt 3 powołanej wyżej ustawy) a w Kodeksie wykroczeń dodany został przepis art. 87 § 1 a (art. 2 ust. 3 pkt 2 ustawy j. w.).

Przypisany oskarżonemu P. R. zaskarżonym przez prokuratora wyrokiem czyn w chwili orzekania w instancji odwoławczej wyczerpywał zatem znamiona wykroczenia z art. 87 § 1a, za które to wykroczenie ustawodawca przewidział karę aresztu albo grzywny.

W kontekście przeprowadzonych w toku rozprawy głównej dowodów nie budzi wątpliwości prawidłowość ustalenia Sądu Rejonowego, iż w dniu 3 lipca 2013 r. P. R. kierował po drodze publicznej w m. J. rowerem, będąc w stanie nietrzeźwości potwierdzonym wynikiem badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym uzyskany podczas pierwszego badania wynik wskazywał, że w 1 l wydychanego przezeń powietrza znajdowało się 0, 85 mg alkoholu a uzyskany 15 minut później – 0, 91 mg. Uzyskany wynik świadczy, iż P. R. zdecydował się na jazdę rowerem

wkrótce po spożyciu alkoholu . Wniesiona przez prokuratora apelacja skutkowała – wobec zmiany stanu prawnego – koniecznością zakwalifikowania działania P. R. jako wykroczenia i orzeczenia kary jak za wykroczenie. Oskarżony nie był dotychczas karany za prowadzenie pojazdów w stanie nietrzeźwości (był karany za czyn z art. 278 § 1 kk), jest młodym człowiekiem, zdrowym, nie ma nikogo na utrzymaniu i – w ocenie Sądu Okręgowego – karą właściwą doń wychowawczo będzie kara 500 złotych grzywny i orzeczony na podstawie art. 87 § 3 kw zakaz prowadzenia rowerów w okresie jednego roku.

Wobec ustalenia, iż czyn P. R. stanowi wykroczenie koniecznym była dalsza zmiana zaskarżonego wyroku przez uchylenie orzeczeń z punktu 2, 3 i 4 jego części dyspozytywnej.

Oskarżony nie posiada stałej pracy zarobkowej, utrzymuje się z prac dorywczych co przesądziło o zwolnieniu go z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

AP